

Nr. 92702 din 15.03.2019

RAPORT DE ANALIZĂ
din data de **15.03.2019**

Subsemnații,

din cadrul

Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, numiți membri ai **Comisiei de analiză prin Hotărârea de Senat nr. 89367/13.03.2019 și Decizia Rectorului nr. 89391/13.03.2019**, în vederea analizării tehnice a tezei de doctorat **TRANSFORMAREA ȘI OPERAȚIONALIZAREA STRUCTURILOR DE CONTRAINFORMAȚII MILITARE ÎN SCOPUL ASIGURĂRII INTEROPERABILITĂȚII CU STRUCTURILE SIMILARE ȘI ALIATE**, susținută în 2011 la Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” de către **ION UNGUREANU**, sub coordonarea prof.univ.dr. **GHEORGHE TOMA**

- am analizat *Rapoartele de Similitudine* ale tezei menționate, realizate la nivelul Academiei Naționale de Informații “Mihai Viteazul” folosind programul www.sistemantiplagiat.ro validat prin Ordin nr. 3485 / 24.03.2016 privind lista programelor recunoscute de CNATDCU și utilizate la nivelul instituțiilor de învățământ superior organizatoare de studii universitare de doctorat și al Academiei Române, în vederea stabilirii gradului de similitudine pentru lucrările științifice,
- totodată, am analizat, în întregime, din punctul de vedere al respectării normelor academice de redactare a unei lucrări științifice și a eticii

universitare teza de doctorat menționată mai sus, și am constatat următoarele:

1. Coeficientul de similitudine 1 (procent al documentelor analizate care au fost identificate în alte surse, excluzând fragmente găsite în Baza de Date cu Acte Legale) este de 12,00%;
2. Coeficientul de similitudine 2 (Numărul de procente al documentelor analizate găsite în alte surse, exceptând fragmentele găsite în Baza de date a Actelor Legale – numai fragmentele mai mari de 25 de cuvinte sunt luate în considerație) este de 3,4%.

În urma analizei tehnice realizate pornind de la rapoartele de similitudine generate de platforma www.sistemantiplagiat.ro am constatat preluarea integrală sau parțială din textul sursă, fără citarea sursei și menționarea autorului, fie în text, fie în bibliografie, a unui număr de **3670 cuvinte** (din totalul de 57.867 cuvinte al tezei) din sursele (*prezentarea detaliată a textelor identificate în Tabel*):

1. <https://www.mapn.ro/publicatii/2011/infosfera6.pdf>
2. http://www.revista.forter.ro/2010_3_t/02-fm/05.htm
3. <https://www.mapn.ro/publicatii/2011/infosfera3-2010.pdf>

Comisia:

NESECRET

VERIFICAREA TEZEI DE DOCTORAT

TRANSFORMAREA ȘI OPERAȚIONALIZAREA STRUCTURILOR DE CONTRAINFORMAȚII MILITARE ÎN SCOPUL ASIGURĂRII INTEROPERABILITĂȚII CU STRUCTURILE SIMILARE ȘI ALIATE

Autor: ION UNGUREANU

Conducător de doctorat: prof. univ. dr. GHEORGHE TOMA

Titlu operă	Anul publicării sau postării	Paragrafele preluate fără citare și nemenționate fie în text, fie în bibliografie	Nr. cuvinte	Obs.
Dan Prisacaru, Direcția Contrainformații și Securitate Militară- tradiție și onoare Revista Infosfera, an II, nr. 2 https://www.mapn	2010	pp.36-37 La 28 iunie 1930, a fost promulgată și publicată în Monitorul Oficial nr. 139 „Legea contraspijonajului și trădării în timp de pace”, care completa și modifica Legea din ianuarie 1913, cu implicarea directă a Ministerului Armatei68. În anul 1930, în cadrul Secției a II-a a luat ființă Serviciul Special de Informații, iar în anul 1931 acesta a ieșit din organica secției 69. În anul 1933, s-au înființat trei centre de	832	1. Preluare fara citare, inclusiv cu notele de subso Sursa nu este mentionata nici in text, nici in bibliografie Pasajele mentionate de la pp.36-37 si p.38 se

3
CONFORM CU ORIGINALUL

<p>.ro/publicatii/2011/infosfera6.pdf</p>	<p>contrainformații la Iași, București și Cluj. Până în anul 1935 nu s-au produs schimbări în organica Secției II-a, dar atribuțiile Biroului 1 Căutare au fost extinse și la probleme de contraspionaj și atașați militari 70.</p> <p>p.38</p> <p>Activitatea structurilor proprii de contrainformații în Armata României a fost întreruptă după terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial, ca urmare a intrării țării în sfera de influență sovietică.</p> <p>În baza Decretului nr. 3506 din 29 noiembrie 1946 și a dispozițiilor articolelor 12 și 24 din Legea nr. 452/1946 cu privire la organizarea Ministerului de Război, a fost emisă o decizie ministerială prin care Secția a II-a informații și contrainformații a fost eliberată de misiunea contrainformativă în armată 76.</p> <p>La 30 august 1948, prin Decretul nr. 221 privind înființarea și organizarea Direcției Generale a Securității Poporului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a luat ființă Direcția a IV-a Contrainformații Militare 78.</p>	<p>regasesc si in sursa Ovidiu-Ionel Tarpescu, Cornel Cucu - Contrainformațiile militare - "to be or not to be" Revista Infosfera, an II, nr. 3</p>
---	--	---

pp.39-41

Revenirea la normalitate și la tradițiile activității de contrainformații din Armata României a avut loc imediat după Revoluția din decembrie 1989, fapt ce a fost instituționalizat prin ordinul ministrului apărării naționale nr. M.41/1990, prin care s-a înființat Direcția Contraspionaj a M.Ap.N., structură care și-a schimbat denumirea, concomitent cu lărgirea atribuțiilor funcționale, în Direcția Protecție și Siguranță Militară (1997), Direcția Siguranță Militară (2001) și Direcția Contrainformații și Securitate Militară (2006).

Reînființarea, în anul 1990, a serviciului de contrainformații al Armatei a avut la bază aceleași considerente care au fundamentat decizia de înființare a Biroului 2 în 1918: o situație internă și internațională greu predictibilă, configurarea unui mediu de securitate caracterizat de multipolarism și intensificarea acțiunilor serviciilor de informații străine, inclusiv în domeniul militar.

În 1990 însă, în condițiile trecerii României la sistemul democratic, imperativul necesității a fost dublat și de imperativul revenirii la normalitate și la tradiție: o structură de contrainformații militare,

în interiorul Armatei.

Direcția Contrainformații și Securitate Militară, componentă fundamentală a Direcției Generale de Informații a Apărării, continuă o tradiție de aproape un secol în care, cu profesionalism și discreție, își îndeplinește la standarde performante, misiunile și atribuțiile stabilite prin legile și regulamentele militare, referitoare la menținerea și apărarea stării de securitate în domeniul militar.

Transformările succesive care au avut loc începând cu anul 1990 au vizat adaptarea organizațională și funcțională a Direcției conform evoluțiilor structurilor din Armata României și a modificărilor survenite în mediul de securitate, generate în principal, de amplificarea amenințărilor asimetrice. De asemenea, aderarea României la structurile euro-atlantice și participarea Armatei Române la acțiuni în teatrele de operații au determinat extinderea rolului, misiunilor și obiectivelor ce revin Direcției.

Pe parcursul celor 20 de ani, Direcția Contrainformații și Securitate Militară s-a înscris permanent, împreună cu întreaga Armată română, pe drumul transformărilor continue,

sprijinind cu date și informații procesul decizional la nivel strategic și tactic, răspunzând cât mai eficace noilor tipuri de amenințări, confruntări și conflicte specifice evoluțiilor din mediul de securitate de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI.

Momente importante în evoluția Direcției le-au constituit extinderea gamei de misiuni și responsabilități prin: preluarea atribuțiilor de reglementare, control și audit în domeniul securității informațiilor clasificate naționale, NATO, UE, al securității industriale, INFOSEC și cifru; participarea la misiuni în teatrele de operații; îndeplinirea unor funcții de specialitate în comandamente NATO/UE; implementarea procedurilor NATO de contrainformații și securitate.

Totodată, s-au depus eforturi pentru sporirea gradului de interoperabilitate cu structurile militare ale statelor membre NATO, concretizate în rezultatele foarte bune obținute în misiunile executate în teatrele de operații, precum și în aprecierile structurilor cu care se colaborează în cadrul Alianței.

Ca urmare a acestor eforturi, Direcția

Contrainformații și Securitate Militară a devenit o structură modernă, flexibilă, eficientă, capabilă să gestioneze riscurile și amenințările la adresa organismului militar și să asigure, în mod operativ și oportun, informațiile necesare fundamentării deciziei factorilor de conducere militari și politico-militari.

În perioada următoare, contrainformațiile militare vor continua să aibă un rol esențial în procesul de identificare, evaluare și contracarare a amenințărilor la adresa securității naționale în domeniul militar, generate de spionaj, sabotaj, subversiune și/sau crimă organizată.

Componenta de securitate militară a Direcției va acționa cu consecvență pentru inițierea, aplicarea și verificarea modului de îndeplinire și implementare a politicilor de securitate în structurile M.Ap.N., precum și pentru dezvoltarea culturii de securitate a personalului Armatei.

În pofida faptului că natura muncii de contrainformații face ca, de cele mai multe ori, eforturile și succesele personalului din cadrul structurilor de informații să rămână în umbră, iar vizibile să fie, de regulă, eșecurile, satisfacția cea mai mare o reprezintă recunoașterea de către

		<p>decidenții politico-militari și militari, comandanții/șefii de pe toate treptele ierarhice a valorii muncii depuse, a faptului incontestabil că activitatea Direcției contribuie la fundamentarea actului decizional.</p>		
<p>Lucian ISPAS TRANSFORMAR EA NATO – CERINȚĂ PRIORITARĂ A MEDIULUI DE SECURITATE ACTUAL FORȚELE TERESTRE Nr.3 din 2010</p> <p>http://www.revista. forter.ro/2010_3_t /02-fm/05.htm</p>	2010	<p>pp.84-85</p> <p>[Dacă privim întreaga gamă a inițiativelor pentru transformarea NATO, crearea Comandamentului Aliat pentru Transformare reprezintă o inovație organizațională importantă, care promite să contribuie în continuare într-o mare măsură la transformarea în curs a NATO. Activitatea acestui comandament și cea a centrelor de excelență ale NATO constituie o bază solidă pentru facilitarea unei transformări susținute a Alianței.</p> <p>Una dintre cele mai importante decizii, a fost aceea de a modifica structura de comandă a NATO pentru a asigura „o structură de comandă mai suplă, eficientă și eficientă, care să poată fi ușor dislocată, în vederea îndeplinirii cerințelor operaționale necesare desfășurării întregii game de misiuni ale Alianței”. NATO a dezactivat Comandamentul Suprem Aliat pentru Atlantic din</p>	580	<p>Preluare fara mentionarea sursei, nici in text, nici la bibliografie</p>

Norfolk și a plasat toate responsabilitățile operaționale sub autoritatea Comandamentului Aliat pentru Operații (ACO), fostul Comandament Aliat pentru Europa din Mons, Belgia. Noul Comandament Aliat pentru Transformare (ACT) a fost simultan activat în Norfolk, Virginia, având ca sarcină transformarea din punct de vedere militar a Alianței. În plus, un al treilea comandament întrunit a fost creat în Lisabona, Portugalia. Acesta a fost inaugurat oficial în martie 2004 și constituie baza pentru o Forță Multinațională Întrunită cu Destinație Specială maritimă.

Rezultatele acestor schimbări sunt totuși impresionante. Plasarea responsabilității desfășurării tuturor operațiilor sub autoritatea ACO a clarificat din confuzia generată de dubla subordonare existentă anterior. A fost realizată o diviziune a muncii mai clară între ACO și nou-înființatul ACT: ACO stabilește standardele pe care unitățile trebuie să le atingă pentru a putea fi incluse într-un comandament NATO, iar ACT asigură instruirea necesară acestor unități. Atât ACO, cât și ACT certifică atingerea standardelor stabilite pentru aceste unități.

Din perspectivele enunțate, considerăm că, prin

plasarea tuturor responsabilităților operaționale sub o singură comandă și concentrarea preocupării celui alt comandament strategic asupra provocărilor apărute în procesul de transformare și îmbunătățire a interoperabilității dintre statele aliate, NATO se află în poziția în care poate să asigure transformarea continuă cerută de evoluția permanentă a provocărilor din mediul de securitate actual, pentru definirea cerințelor și planificarea forțelor Alianței.

pp.90-91

În perioada „războiului rece”, Alianța era preocupată în principal de asigurarea atât a numărului de militari și mijloace de luptă, cât și a puterii de foc necesare pregătirii pentru ducerea unui război de uzură, în care fiecare unitate pusă la dispoziție de statele membre urma să contribuie la descurajarea inamicului. Astăzi, forțele trebuie să fie agile și ușor manevrabile pe un câmp de luptă care nu are o linie definită a frontului. În perioada „războiului rece”, forțele aliate urmau să lupte în apropierea teritoriilor lor naționale și se bazau pe elementele de logistică aflate la o mică distanță de câmpul de luptă. În

prezent, forțele NATO trebuie să fie pregătite pentru a fi dislocate și capabile să se autosusțină în orice loc de pe glob.

(...)

Există un consens larg asupra faptului că „mediul de competiție” curent al NATO s-a schimbat. Mediul de competiție static al „războiului rece” a fost înlocuit de un peisaj de securitate extrem de fluid și complex. Combinația dintre noii competitori și capabilitățile lor existente și în curs de apariție creează o nouă provocare de securitate. Noii competitori includ actori transnaționali și nonstatali, care nu prezintă multe dintre trăsăturile necesare pentru identificarea acestora, cum ar fi teritoriul, granițele și bazele fixe, care au un set diferit de aspirații și motivări și care acționează după alte reguli.

NATO a răspuns noului mediu de competiție prin încercarea de a gestiona riscurile pe baza creării unei forțe cu noi capabilități și noi atribute competitive, pentru a face față amenințărilor curente și emergente.

<p>Ovidiu-Ionel Tarpescu, Cornel Cucu - Contrainformațiile militare - "to be or not to be" Revista Infosfera, an II, nr. 3 https://www.mapn.ro/publicatii/2011/infosfera3-2010.pdf</p>	2010	<p>pp.30-38</p> <p>Epoca Modernă a evidențiat utilitatea creării și funcționării în cadrul armatelor a unor structuri informative și contrainformative, în scopul identificării, prevenirii și contracarării riscurilor, amenințărilor și vulnerabilităților la adresa organismului militar în ansamblul său atât pe timp de pace, cât și la război.</p> <p>Primele elemente instituționale specializate în culegerea informațiilor au fost create la 12 noiembrie 1859, prin Înaltul Ordin de Zi nr. 83 al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, odată cu înființarea Secției a II-a în cadrul Statului Major al Armatei Principatelor Române, care, pe lângă atribuțiile informative, avea și altele în care se regăsesc astăzi originile mai multor direcții centrale 40.</p> <p>Până la începutul secolului al XX-lea, în funcție de evenimentele politico-militare, structurile informative din Armata română au parcurs o serie de transformări și au avut ca misiune principală culegerea de informații pentru luptă și despre armatele moderne din Europa, în special din statele vecine. Totodată, au fost semnalate</p>	2258	<p>Preluare fara citare; sursa nu este mentionata nici in text, nici in bibliografie</p> <p>Preluare cu note de subsol</p>
---	------	---	------	--

primele preocupări pentru asigurarea secretului militar, materializate în Ordinul de Zi nr. 1 din 14 aprilie 1877, prin care se atenționau ofițerii că „pentru orice abatere de la păstrarea secretului operațiilor militare aceștia vor fi judecați în fața Consiliului de Război” 41.

La începutul secolului al XX-lea, au existat preocupări din partea conducerii armatei de a reorganiza structura informativă prin trasarea unor sarcini de contraspionaj, după modelul armatelor moderne. În urma intensificării acțiunilor de spionaj austro-ungare, bulgare și rusești, pe teritoriul Regatului României, în perioada 1907 – 1911, au fost identificate preocupări ale autorităților militare române pentru contracararea spionajului și elaborarea unei legi a contraspionajului. Astfel, în anul 1911, Biroul 6 Informații din Secția a II-a a elaborat o instrucțiune pentru contracararea acțiunilor altor țări pe teritoriul Regatului României, intitulată „Indicatorul general al unora din chestiunile militare asupra cărora diferiți agenți străini caută să obțină informații” 42. Ulterior, prin Înaltul Decret nr. 354 din 29 ianuarie 1913, la propunerea Marelui Stat Major, a fost promulgată

„Legea contraspionajului în timp de pace” 43.
Odată cu mobilizarea generală a Armatei, în august 1916, structura informativă a fost dispersată pe eşaloanele de luptă, astfel: Eşalonul I – Biroul 2 Informații / Secția III Operații / Marele Stat Major și în Biroul 5 Informații și Supravegherea Știrilor / Marele Stat Major – Partea Sedentară 44.

Cu toate eforturile și preocupările conducerii militare de a moderniza serviciul de informații, la debutul campaniei din 1916, Armata nu dispunea de o structură distinctă de contrainformații și contraspionaj, totul fiind lăsat în sarcina Siguranței Generale a Statului – înființată în anul 1908, care nu avea competențe în domeniul militar.

La 20 februarie 1917, generalul Constantin Prezan, din Marele Cartier General, a aprobat o reglementare în cadrul Ministerului de Război intitulată „Instrucțiuni asupra organizării și funcționării serviciului de informații”, în care se menționa că „în atribuțiile ofițerului șef al serviciului informațiilor secrete de la Marele Cartier General intră toate chestiunile spionajului propriu-zis, cât și acele ale serviciului de

contraspionaj – în zona armatelor” 45.

În martie 1917, din însărcinarea Direcției Siguranței Generale și a Marelui Stat Major, subcomisarul Mihail Moruzov a pus bazele Biroului de Siguranță al Deltei Dunării, la Ismail 46.

În iulie 1917, Regele Ferdinand I a emis Ordonanțele nr. 13, 14 și 15 în interesul siguranței armatei, al apărării țării și ordinii publice, în urma cărora în Armată s-au emis măsuri pentru organizarea contraspionajului, ce cuprindeau: supravegherea străinilor, supravegherea și reglementarea circulației; cenzura presei și corespondenței; măsuri contra indiscrețiilor; organizarea rețelelor telefonice și telegrafice; cercetări pentru a împiedica spionajul inamic; rolul și repartitia personalului Siguranței Generale 47.

În urma analizei critice a carențelor și dificultăților întâmpinate în plan informativ și contrainformativ în Primul Război Mondial, au fost întreprinse măsuri de creare a primei structuri instituționalizate de contrainformații militare. Astfel, în baza înaltului Decret nr. 1010 din 1918, la începerea demobilizării generale a Armatei,

Marele Cartier General, prin Ordinul de Zi nr. 36 din 01 mai 1918, la Secția a IV-a au fost organizate două birouri: Biroul 1 Informații și Biroul 2 Contrainformații 48. Primul șef al Biroului 2 a fost numit Mr Țăranu Ioan, confirmat și în Ordinea de Bătăie a Marelui Stat Major, la 15 septembrie 1918. La această dată, Biroul 2 Contrainformații era încadrat cu 8 persoane din care 5 ofițeri, 1 subofițer și 2 traducători civili 49.

La 01 noiembrie 1918, în Ordinea de Bătăie a Marelui Stat Major, Biroul 2 Contrainformații era încadrat cu 5 ofițeri 50.

În 1918, Biroul 2 Contrainformații / Secția a IV-a / Marele Stat Major a elaborat „Instrucțiunile asupra organizării și funcționării Serviciului Secret”, în care s-a menționat explicit existența unui serviciu de contrainformații și că prin „contraspijonaj se înțelege măsurile ce se iau pentru a descoperi și urmări agenții de spionaj inamic, precum și acelea pentru a împiedica activitatea lor” 51.

Prin Înalțul Decret nr. 1579 din 18 aprilie 1919, pe baza raportului ministrului de război, A. Văitoianu, Regele Ferdinand I a aprobat modificarea și completarea legii de organizare a

Ministerului de Război. Marele Stat Major era organizat pe două diviziuni. În Diviziunea a II-a a fost inclusă și Secția a V-a Informații și Contrainformații cu două birouri 52.

La 30 martie 1920, șeful Biroului Contrainformații, Mr Țăranu Ioan a înaintat ministrului de război Referatul nr. 11312, aprobat cu Planul organizării Biroului de Contrainformații, în care a argumentat necesitatea continuării activității și funcționării biroului în bune condiții prin încadrarea cu personal strict necesar serviciului 53.

La 1 noiembrie 1929, în Ordinea de Bătăie a Marelui Stat Major, Secția a V-a Informații a fost organizată pe patru birouri: Biroul 1 Informații Directe, Biroul 2 Informații Secrete și Contrainformații, Biroul 3 Propagandă și Biroul 4 Cifru 54. La 1 decembrie 1921, în Ordinea de Bătăie a Marelui Stat Major, șef al Biroului 2 Contrainformații a fost numit Mr Niculescu D. Constantin.

Secția a V-a Informații/Diviziunea a II-a Marelui Stat Major era organizată pe trei birouri; Biroul 1 Informații, Biroul 2 Contrainformații, Biroul 3 Cifru, plus atașajii militari 55.

La 1 ianuarie 1922, în organizarea și dinamica de

personal a Secției a V-a Informații interveni modificări, conform Ordinii de Bătăie a Marelui Stat Major, astfel: Biroul 1 Informații Directe, Biroul 2 Informații Secrete și Contrainformații, Biroul 3 Cifru 56.

La 31 mai 1923, în organizarea Secției V Informații interveni unele modificări în denumirea birourilor, conform Ordinului de Zi nr. 34, astfel: Biroul 1 Informații asupra armatelor străine / Interpreți, Biroul 2 Contrainformații, Biroul 3 Cifru 57. La 01 octombrie 1923, la Biroul 1 Informații asupra armatelor străine erau încadrați 7 ofițeri (din care 3 interpreți), la Biroul 2 Contrainformații erau încadrați 3 ofițeri și 1 subofițer, iar la Biroul 3 Cifru erau încadrați 3 ofițeri 58. Din 28 noiembrie 1923, în cadrul Secției V Informații a fost înființat Biroul 4 Presă 59.

În urma experienței acumulate și a studiului din octombrie 1923, începând cu 01 ianuarie 1924, organizarea Secției V Informații a fost următoarea: Biroul 1 Informații și Centralizare, cuprinzând frontul de Est, frontul de Vest și frontul de Sud; Biroul 2 Contrainformații, însărcinat cu contrainformațiile, presa, propaganda, statistici străine, interpreți; Biroul 3

NESECRET

Cifru 60. Începând cu 01 aprilie 1924, Biroul 2 Contrainformații a fost condus de Lt.col. Costescu Ștefan, având încadrați 5 ofițeri și 1 subofițer 61.

În anul 1924, activitățile de contrainformații au crescut ca amploare și, printre activitățile principale specifice Biroului 2 Contrainformații, s-au enumerat: urmărirea și completarea datelor referitoare la spionajul maghiar și rus; întocmirea, lunar, a „Buletinului evenimentelor interne” cu starea de spirit în Armată și populația civilă; întocmirea instrucțiunilor generale pentru împiedicarea acțiunilor de spionaj inamic; colaborarea cu organele de poliție, siguranță, jandarmi, grăniceri, vamă, poștă; mâniarea și păstrarea corespondenței secrete; controlul de zi și de noapte în comandamente și corpuri de trupă pentru a se putea preveni actele de spionaj; reînnoirea ordinilor cu privire la întărirea măsurilor de pază și împiedicarea acțiunilor elementelor teroriste; înlăturarea personalului militar străin din birourile comandamentelor și serviciilor; experimentarea unui sistem de cifrare nou; elaborarea unor instrucțiuni cu privire la mâniarea și păstrarea cifrului; întocmirea unui

CONFIRM CU ORIGINALUL

NESECRET

proiect pentru completarea și reorganizarea serviciului de contrainformații 62.

În 1924, Marele Stat Major hotărăște înființarea unui serviciu civil de informații, condus de Mihail Moruzov, atașat Secției a II-a, după modelul serviciului de informații civil francez 63.

În 1925, serviciul de informații al Marelui Stat Major a fost ridicat de la rangul de secție la acela de „diviziune”. Diviziunea a II-a din Marele Stat Major a funcționat cu o Secție de informații compusă din 7 birouri și o Secție Contrainformații, constituită din 3 birouri: Biroul Contrainformații, Biroul Propagandă și Biroul Presă – Cenzură. Secția de Contrainformații era condusă de Lt.col. Costescu Ștefan și era încadrată cu 5 ofițeri și 1 subofiter 64.

În conformitate cu aprobarea ministrului de Război pusă pe Procesul Verbal nr. 2 din 09 februarie, materializat în Ordinul de Zi nr. 17 din 01 martie 1926, structura informativă și contrainformativă a Armatei a crescut ca amploare, astfel încât Diviziunea II-a cuprindea:

- Secția a X-a Contrainformații, cu Biroul 1 Contrainformații, Biroul 2 Propagandă și Biroul 3 Presă;

- Secția a V-a Informații, cu Biroul 1 Căutarea Informațiilor, Biroul 2 Organizare, Mobilizare, Instrucție, Biroul 3 Frontul de Est, Biroul 4 Frontul de Vest, Biroul 5 Frontul de Sud, Biroul 6 Tratatate, Biroul 7 Cifru, Biroul 8 Radio 65.

În 1927, Ministerul de Război a elaborat „Instrucțiuni provizorii asupra informațiilor” prin care se recunoștea că practica lucrurilor a necesitat dezvoltarea de noi organe de informații / contrainformații pentru interpretarea informațiilor obținute, în care existau structuri sau ofițeri de contrainformații de la Marele Cartier General până la nivel decizie și se sublinia că, în același timp, a apărut lupta „contra investigațiilor adversarului” adică acțiunea contrainformativă, care se dezvoltă din ce în ce mai mult” 66.

Până la 1 octombrie 1927, Diviziunea a II-a din Marele Stat Major a funcționat pe cele două secții, iar după aceeași dată, Secția a V-a Informații și Secția a X-a Contrainformații au fost restructurate creându-se o singură secție, Secția a II-a, pe 5 birouri: Căutare, Contrainformații, Studii informative și tratate, Cifru 67.

La 28 iunie 1930, a fost promulgată și publicată în Monitorul Oficial nr. 139 „Legea

CONFIDANT CU OBLIGATIE DE TACERE

NESECRET

contraspionajului și trădării în timp de pace”, care completa și modifica Legea din ianuarie 1913, cu implicarea directă a Ministerului Armatei 68. În anul 1930, în cadrul Secției a II-a a luat ființă Serviciul Special de Informații, iar în anul 1931 acesta a ieșit din organica secției 69. În anul 1933, s-au înființat trei centre de contrainformații la Iași, București și Cluj. Până în anul 1935 nu s-au produs schimbări în organica Secției II-a, dar atribuțiile Biroului 1 Căutare au fost extinse și la probleme de contraspionaj și atașați militari 70.

La 9 octombrie 1940, Secția II-a Informații și Contrainformații a fost reorganizată. În același timp au fost reformulate atribuțiile secției și ale compartimentelor sale, în conformitate cu noua situație politico-militară a României. Organizarea și atribuțiile secției a fost următoarea: Biroul 1 Informații (cu cele 3 fronturi): urmărirea și semnala incidentele de frontieră, culegerea informații asupra tratamentului românilor rămași în teritoriile cedate; Biroul 2 Contrainformații și studii: coordona activitatea contrainformativă în armată și în afara armatei (cu cea mai mare dezvoltare) și contraspionajul; Biroul 3 Legături externe:

CONFORM CU ORIGINALUL
ROM

NESECRET

coordona activitatea atașajilor militari români în străinătate, colabora cu atașajii militari străini din România și rezolva cererile legațiilor străine în România; Biroul 4 Organe de investigații: coordona activitatea centrelor informative și birourilor statistice militare, numai din punct de vedere tehnic și administrativ; Biroul Adjuntatură; Serviciul Radio. Biroul Cifru a fost, la rândul său, reorganizat și s-a transformat în serviciu independent, ieșind din subordine Secției a II-a 71. Au luat de asemenea ființă secții de informații la comandamentele marilor unități, subordonate direct Secției Informații a Marelui Stat Major, care au fost dotate cu mijloace tehnice informative 72. În urma experienței acumulate în anii următori în domeniul informațiilor și contrainformațiilor, în ianuarie 1941, Secția a II-a din Marele Stat Major a pus în aplicare „Regulamentul de informații și contrainformații-A.5”, care evidențiază cu claritate necesitatea activității contrainformative, căreia i-a acordat o parte considerabilă în cadrul regulamentului 73.

La intrarea României în cel de-al Doilea Război Mondial, la 22 iunie 1941, a luat ființă Marele Cartier General al Armatei, compus din două

CONFORM CU ORIGINALUL

Roh

eșaloane, potrivit prevederilor Decretului nr. 1798/1941. Secția a II-a informații și contrainformații a fost organizată și a acționat în ambele eșaloane, conform Ordinului de zi nr. 33/1941 al Marelui Stat Major 74.

După punerea în aplicare a Convenției de armistițiu semnate la Moscova la 12/13 septembrie 1944 cu URSS, Marea Britanie și SUA, activitatea militară a României, inclusiv cea din domeniul informațiilor și contrainformațiilor, s-a aflat sub supravegherea și dirijarea Înalțului Comandament Aliat (URSS, Marea Britanie și SUA) și Comisia Aliată de Control (URSS), până în septembrie 1947.

Activitatea structurilor proprii de contrainformații în Armata României a fost întreruptă după terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial, ca urmare a intrării țării în sfera de influență sovietică.

În baza Decretului nr. 3506 din 29 noiembrie 1946 și a dispozițiilor articolelor 12 și 24 din Legea nr. 452/1946 cu privire la organizarea Ministerului de Război, a fost emisă o decizie ministerială prin care Secția a II-a informații și contrainformații a fost eliberată de misiunea

NESECRET

	<p>contrainformativă în armată 76. Prin Decizia ministerială nr. 2541 din 23 martie 1947 a fost desființat Biroului 2 Contrainformații, ulterior sarcinile contrainformative în Armată fiind preluate de Direcția a IV-a Contrainformații 77.</p> <p>La 30 august 1948, prin Decretul nr. 221 privind înființarea și organizarea Direcției Generale a Securității Poporului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a luat ființă Direcția a IV-a Contrainformații Militare 78.</p> <p>În perioada 1964–1989, activitatea contrainformativă în Armata României a fost desfășurată de Direcția a IV-a Contrainformații Militare în cadrul Departamentului Securității Statului.</p>	
	<p>3670</p>	

CONFIRMAT CU ORIGINALUL *Handwritten signature*